

Kafayı yemek / Ich esse meinen Kopf

von Canberk Akçal und Elif Yıldırım

Kafayı yemek ist eine Art den Moment zu hinterfragen.

Drastische Veränderungen, schönes Wetter, schlechte Laune...

Nimm dir einen Kaffee, mach gerne Pause, lass mal spazieren gehen.

Hat jemand Lust auf Treffen?

Sehr geehrte Fahrgäste, bitte tragen Sie eine FFP2 Maske und befolgen Sie die Covid-19 Regeln.

Die Liste schreibt sich weiter, während du von einem Ort zum anderen gehst und verstehst, warum oder wie du dich im Laufe der Zeit positionierst. Wenn der Alltag dich verfolgt, dir Befehle erteilt oder so genannte Routinen abverlangt, wo sind dann deine Grenzen? Wie positionierst du dich in der Nachbarschaft... im Bezirk... im Zentrum...? Wo fängst du an „*deinen Kopf zu essen*“?

*"Alarmstufe Rot": UN-Wissenschaftler*innen warnen vor Verschärfung der Erderwärmung.*

Warum und wieso haben Menschen mit psychischen Erkrankungen ein höheres Risiko im Lockdown?

Die Wohnungskrise in Berlin ist ein großes Problem, die Demonstrationen gehen weiter.

*Das Leben nach dem Tacheles: Was wird aus dem Künstler*innenhaus?*

Was ist real und was ist wahr? Wir vertrauen, wenn etwas wahr ist. Das ist die wahre Liebe. Ich bin wahr, wenn ich mit dir rede. Die Wahrheit ist ... Ein Urteil? Eine Lösung? Einen Blickwinkel zu ändern? Wenn wir durch die Ruinen von Informationen wandern und unseren Newsfeed auf der Suche nach einer Antwort refreshen, verlieren wir dann unsere Orientierung? Wie können wir all diese Wahrheiten „kuratieren“? Fangen wir hier an „*unseren Kopf zu essen*“?

kafayı yemek

Das türkische Wörterbuch der Sprichwörter und Redewendungen definiert *kafayı yemek* als Verzweiflung/Disstress aufgrund von extremer Müdigkeit. Übersetzt bedeutet es „seinen Kopf zu essen“. Es kann sowohl im Singular als auch im Plural konjugiert werden.

Extreme Müdigkeit kann auch als extreme Emotion interpretiert werden. *Kafayı yemek* kann als eine starke, unerwartete Reaktion auf dramatische Momente gesehen werden.

Kafayı yemek ist eine der meistbenutzten Redewendungen in der türkischen Sprache.

Hier sind ein paar Beispiele:

Mir ist so langweilig, kafayı yicem!

(Ich werde meinen Kopf essen!)

Kafayı yicem, das Meer sieht heute wunderschön aus!

(Ich werde meinen Kopf essen!)

Es gibt sehr viel zu tun, mach eine Pause oder kafayı yicem!

(Du wirst deinen Kopf essen!)

Kafayı yicez, die sind immer so. Wir können es nicht mehr aushalten!

(Wir werden unseren Kopf essen!)

Kafayı yicem.

(Ich werde meinen Kopf essen!)

Kafayı yemek ist eine Art den Moment zu hinterfragen.

Atme tief ein, spüre die Brise des Meeres. Geh an den Strand, betrachte den Sonnenuntergang mit einem kalten Rosé in der Hand. Oder strecke deinen Körper einfach eine Weile, such das Wort, das Mantra, sag es immer wieder weiter, bis es bei dir anschlägt. Konzentriere dich auf dich... Komm zu dir... Im Laufe der Zeit, wie geht es dir? Wie siehst du dich selbst...? ...durch andere...? ..in Spiegeln...? ..in einem schönen Café sitzend und andere beobachtend...? Wo sind deine Räume in der Stadt oder -Worte, die du wählst, in denen du dich wohl fühlst? Jede*r braucht eine Pause, so wie du, die Stadt, die Anspannung, Berlin ist groß, dein Raum ist klein. Das Wetter wird grau, du hast dich, nur dich... Du fühlst dich allein, oder? Die Gedanken helfen dir aufzustehen oder lassen dich noch mehr im Stich. Du gehst spazieren, erinnerst dich an deinen Urlaub, akzeptierst deine Routinen, aber manchmal? Was passiert in diesem Moment, in dem es einfach bricht, funkt/entfacht, dich in einer Sekunde verändert, in der die Melancholie mit einem tieferen Verständnis der Zeit anschlägt. Du fühlst dich, als hättest du alles und nichts gelöst, deine Einsamkeit besiegt, weil du sie akzeptiert hast. Diese Momente der Weisheit, die aus dem Rahmen fallen, wen rufst du dann an? Wie teilst du es „*deinen Kopf zu essen*“?

Menschen gehen vorbei, wir bewegen uns. Verschiedene Stimmen, Bilder, zur U-Bahn gehen und auf einen verspäteten Zug warten, jemand fragt nach Geld, alle hören nach Musik. Wir sind ständig auf unserem Weg, wandern zu unseren Zielen, haben Spaß, haben Lust, haben einen guten Moment, haben... Es gibt auch Menschen, die das Gefühl haben, nichts zu haben, von schlechten Erinnerungen an die riesige Stadt geplagt, isoliert in einem kleinen WG-Raum, in einem Wohnheim, mit zerbrochenen Träumen. Isoliert, sogar auf der Straße? Wie können wir uns untereinander verständigen in dieser tosenden See aus Unterschieden, die uns wie Steine am Meeresboden zu zermahlen droht? Wir versuchen einen Raum miteinander zu teilen, indem wir einfache und lokale Regeln aufstellen. Vielleicht benutzen wir ein paar Worte dafür, um den temporalen Abdruck von uns selbst zu verschärfen. Wir teilen denselben „Vibe“, haben einen „Dress Code“, einen Spruch, der in einer Bäckerei gehört wird, flirtet mit einer „Pick-up Line“, kommen unbewusst irgendwo zu spät. Jede Bewegung, jeder Spruch, alles was populär ist, ist ein Teil dieses Zeitgeistes, den wir ständig erschaffen. Jede unserer Entscheidungen definiert die Kommunikation zwischen uns. Welche sind das? Wann fühlen wir uns in unserem Kiez eingeeengt, eingeschränkt, ohne Seele, gentrifiziert? Wie beziehen wir uns aufeinander und auf die Stadt... den Bezirk... die Straße, wenn es zu einer Krise kommt? Wo und wann teilen wir es „*unseren Kopf zu essen*“?

Kafayı yemek ist sich selbst treu zu sein.

Kafayı yemek ist sich unter den Umständen zu desorganisieren.

Kafayı yemek ist die Zeit durch Sprüche zu dokumentieren.

Kafayı yemek ist in der Stadt herumzuwandern.

Kafayı yemek ist reagieren.

Was ist kafayı yemek für dich?

Kafayı yemek

Canberk Akçal ve Elif Yıldırım

Kafayı yemek anı sorgulamaya açılan bir yoldur.

Büyük değişimler, güzel hava, belki biraz moral bozukluğu.

(Bir) kahve al, (bir) mola ver, (bir) yürüyüşe çıkalım hadi.

Bugün buluşmak isteyen var mı?

Sayın yolcular, lütfen mesafe ve hijyen kurallarına uyunuz.

Liste uzayıp gitmeye devam ederken ve sen bir yerden başka bir yere salınırken, değişimlerin süregeldiği bir zamanda yine sen nerede ve nasıl durduğunu anlamaya çalışırken...veya gündelik hayat seni kovalarken, bir şeyler dikte ederken, bir tür rutinler silsilesini üstüne salıverirken...Sınırların nerede? Kendini semt/mahalle/merkez arasında nereye koyuyorsun? Nerede artık *kafayı yemeye* başlıyorsun?

“Kırmızı alarm”: BM’de bilim insanları küresel ısınmanın kötüleşeceği hakkında yeni bir bildiri yayımladı.

Psikolojik rahatsızlığı olan kişiler karantina boyunca neden ve nasıl daha yüksek riskteler? Berlin’deki gayrimenkul krizi yükselirken protestolar devam etmekte.

Tacheles’ten sonra yaşam: Sanatçı işgalevi neye dönüşecek?

Doğru ve gerçek ne? Gerçek karşımıza çıkmakta hayli ısrarcı bir kelime. Bir şey gerçekse inanmak istiyoruz. Gerçek aşk bu, evet! Gerçekçi bir açıklama var elimde. Gerçekten hedeflerime yönelmiş durumdayım. Gerçek aslında...Verilen bir karar? Bulunan bir çözüm? Bir şeylere bakma biçimi? Bilginin yıkıntıları arasında gezinirken ve newsfeedimize bir refresh daha atıverirken, pusulamızı yitirmeye mi başlıyoruz? Bu kadar fazla “gerçeği” kürate edebilmek mümkün mü? Artık biz *kafayı yemeye* mi başlıyoruz?

kafayı yemek

Atasözleri ve Deyimler Sözlüğü kafayı yemeyi aşırı yorgunluktan ötürü bunalıma girmek olarak tanımlar. Aşırı yorgunluk burada aşırı duygu yoğunluğu olarak da yorumlanabilir. kafayı yemek, beklenmedik anlarda dramatik/ekstrem tepki vermek veya kafa karışıklığı olarak görülebilir.

kafayı yemek, Türkçe’de oldukça sık kullanılan (argo) bir deyimdir.

Birkaç kullanım şekli:

Çok sıkıldım abi, kafayı yicem!

Kafayı yicem, deniz acayıp güzel, aşka geldim!

Felaket yoğunsun, bi mola ver yoksa kafayı yicem!

Kafayı yicem artık, hep böyleler!

Kafayı yicem!

Kafayı yemek anı sorgulamaya açılan bir yoldur.

48h Neukölln

Derin bir nefes al, denizin tuzlu ürpertisini içine çek. Kumsalda bir yürüyüşe çık ve günbatımını elinde soğuk bir rosé ile yeniden keşfet. Ya da sakince vücudunu esnetmeye başla, kelimeni bul, mantran, tekrar tekrar söyle, içine gireceğin döngüden korkmadan, o sana ulaşana kadar. Sana odaklanmak. Sen. Sahi zaman geçip giderken, sen nasılsın? Seni nasıl buluyorsun, birilerinin ardında mı, karşına çıkan bir aynada mı yoksa bir kafede oturup başkalarına bakındığın bir anda mı? Şehirde seni rahat hissettiren yerler nerede ya da hangi kelimeler seni bir tür comfort zone'a çekiveriyor? Herkesin bir araya ihtiyacı var, büyük şehir, gerginlik, Berlin kocaman bir kasaba ve dans etmek bugün pek uzak sana. Hava yavaşça grileşmeye başlıyor, yürüyorsun, sen varsın, eşlikçin, bir tek sen, yoksa sen biraz yalnız mı hissediyorsun? Kafadaki düşünceler seni bir anda zirvelere tırmandırıyor veya bir uçurumdan atlar gibi boşluğa sürüklüyor. Bilmem kaçınıc yürüyüşünde güzel zamanları hatırlıyorsun, bir yaz vakti eğlendiğin bir anı, belki biraz rutinlerine sarılıyorsun ama bazen? Bazen bir an oluyor ve her şey sakince kırılıp, yıkılıp, kıvılcımlar çıkarıp seni saniyeler içerisinde değiştirirken bir bakmışsın sana beklenmedik bir bilgelik sunan melankolin zamanı yeniden tanımlıyor. Sanki her şeyi çözmüşsün ve hiçbir sonuca varamamışsın, kendi yalnızlığında dolanabilmişsin çünkü onu kabul etmişsin. İşte o beliren, bir anda kaçıp gidebilen o hayatı köküne kadar yakaladığına inandığın anlarda kimi arıyorsun? *Kafayı yediğini* nasıl paylaşıyorsun?

İnsanlar geçip gidiyor ve biz sürekli hareket halindeyiz. Farklı sesler, imajlar, U-Bahn'a doğru ilerlerken bir "Verspaetung"un önünde bekleme, birileri para isterken herkes müzik dinlemekte. Sürekli bir rotada ilerliyoruz, hedeflere doğru, güzel bir ana sahip olurken, iyi bir gülüşe şahit olurken, olurken.... Bir de bazı insanlar var olmak ve sahiplenmek arasında bir dengeyi tutturamazken, şehrin kötü anılarıyla titrerken, küçük bir WG'de sıkışmış, belki bir yurt odası, belirli belirsiz hayallere tutunamazken. Belki sokakta bile sıkışmış bir tür izole hayatı sürdürürken? Bunca farklılığın yarattığı lodosta oradan oraya sallanırken biz, birbirimizle nasıl iletişebiliriz? Evet, bir alanı paylaşıyoruz, basit ve lokal birkaç kural ile birlikte. Belki bunlar için birkaç kelimeyi de beraberimizde sürüklüyoruz, şehirdeki zamanımızın izini bırakabilmek derdiyle. Aynı vibe'ı taşıyıp, bir tür dress code'a ayak uyduruyor, pastanede halihazırdaki bir selamı gülümseyerek verirken, flörtleşmenin ilk cümlesini bulmaya çalışıyor, belki de yine bir yerlere geç kalıyoruz farkında olmadan. Her hareket, her cümle, kalıp, deyim, her popüler öge durdurak bilmeden yarattığımız Zeitgeist'a dokunmaya devam ediyor. Her tercih bir noktada birbirimizle iletişmenin de giriş cümlesi oluyor. Peki ne bu tercihler? Ne noktada daralmış, sıkılmış, sınırlandırılmış, kentsel dönüşmüş hissediyoruz? Biz birbirimizle ve şehirle/semtle/sokakla bir kriz anında nasıl ilişki kurabiliyoruz? Ne tür bir bağ var bu ilişkide? Nerede ve ne zaman birbirimizle *kafayı yediğimizi* paylaşıyoruz?

48★h Neukölln

Kafayı yemek kendine olduğun gibi davranabilmek.
Kafayı yemek olaylar silsilesinde çarkın içerisine bir çomak sokabilmek.
Kafayı yemek zamanı sözlerle dökümante edebilmek.
Kafayı yemek şehirde bir avare olup gezinebilmek.
Kafayı yemek bir tepki verebilmek.

Peki senin için kafayı yemek ne demek?